

жълчето на витрината, а предметите вън не разбривах така, като че нещо тежко бѣ паднало върху тях. Вончо бѣше наредъ.

Когато бай Юрданъ дойде и му разпривахъ своята скръбна измислица, той тежко се отпусна на стола, наклони се, потърна сина челниста челюсть и рече:

— Добре. Лю е истина туй дѣто казваши, нишо, — нѣна зараръ.

— Истина, бай Юрдане! — настояхъ азъ. Той дѣна глава, дълго не гледа — та какъ свѣтъ ми се зави отъ погледа му — и като нѣлча извѣстно време, отсечено рече:

— Вижъ какво ще ти кажа. Когато единъ лощъ човѣкъ извърши убийство, той побързва да си изнеме рѣшетъ отъ кръваля, промахва кръваветъ капонъ отъ зеналя, поурежда тѣдъ, като че нишо не е ставало. Но, работитѣ дохождатъ тѣдъ, не пакъ го хващатъ. Кажи ми сега какъ го хващатъ? Нали промазнахъ следитѣ? Нали измихъ пелгата, нали подредихъ?

Азъ наведохъ очи надолу. Дунитѣ на бай Юрдана станаха тежки и запедоха върху ми като удари.

— Хм — кажи дѣл!

Азъ нѣлчяхъ.

— Такавъ нѣшо станамо и тука. Ти строи стѣкло и писки, че ашо наглагошишъ една дѣка, ще биде по-добре.

— Отъ где знаещъ бай Юрдане? — се помлчяхъ да се оправдамъ азъ.

— Азъ гледахъ. Когато човѣкъ нѣка да види едно нѣшо, той ще намѣри отъ где да гледа.

Тогавъ азъ едва чуто прѣмълчихъ:

— Прости ме, азъ ще ти паля стѣкло.

— Нѣма каже да плаваши! Туй стѣкло азъ приготвихъ тѣдъ, че като го помлчишишъ и да се чути. Следъ окои работа съ зарититѣ азъ искахъ да разбера дали си се поправилъ и кришишъ ли още двѣстѣта позъ кожата си... И ей на, че умнахъ. Като едѣкъ убиеши ти сме отъ най-сортата лѣвица, топа съ заритна, разбѣрна стѣклата въ витрината и замаза вончо. Тѣдъ би направили, ако би извършилъ и по-голямо престѣпление.

Той поклати глава и замълча.

Кажево да му кажа? Какъ да се оправдавамъ?

— Млчѣно ми е, което монне. Следъ първата грѣшка ти разбра, че грѣбавъ да кришишъ другитѣ и добре залочна. Лю върви все тѣдъ, ти ще се измислосоршишъ. Само не забравай, че нѣма да останешъ невѣдомъ. Едни очи все ще се намѣратъ да те върнатъ.

И повече бай Юрданъ не ми каза нишо. Азъ слугахъ още нѣколко дни и следъ това напустихъ, за да трѣгна пакъ на училище.

Нудно наследство ми остави бай Юрданъ. Днесъ, тогавоа година следъ неговала смъртъ, когато се случи да извърша нѣшо, което ми е въ рѣдъ, азъ истѣнога си казвамъ:

— „Виннавай, приятело, бай Юрдане гледа!“

Добра Векероцъ

ВОЛОВАРЧЕ

Азъ, бедно воловарче
съсъ сѣждани царулки
отъ Стара-Планина,
самичко, безъ другарче,
съсъ бунова гждаулка
на поеса, върва.

Цѣль денъ играхъ свира,
бера и ямъ жалпини
и пѣа до захлѣсъ.
Туйъ никого не дѣра—
скалитѣ горски, сини
отекватъ моя гласъ.

Знаемъ, дѣдо ми разприва,
че който стигне горе
ще стане царъ богатъ
и самъ ще разговаря
съ небето и простора
и ще живѣй въ палатъ.

Ехъ, колко съмъ доволенъ,
че си живѣа мирно
срѣдъ такъ красота,
не знаемъ ни страхъ, ни болестъ,
сплъ подъ небето широко
вървъ хрести и листа.

Декабрь Гуканъ

